

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku
80-204 Gdańsk
ul. Śniadeckich 33
OSL- 4/Wu/2014
RO-0105/2013

O r z e c z e n i e

W dniu maja 2014r. w siedzibie Okręgowego Sądu Lekarskiego w Gdańsku, Okręgowy Sąd Lekarski w składzie:

Przewodniczący

Członkowie

Protokolant

w obecności Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej

.....

po rozpoznaniu sprawy p-ko lek.

córcie, ur. w

nr prawa wykonywania zawodu, nr rejestru

obwinioną o to, że:

wielokrotnie reklamował w sposób niedozwolony prowadzoną działalność w formie indywidualnej praktyki internetowej oraz posługiwała się oznaczeniem praktyki jako „klinika” na w/w stronie internetowej wprowadzając w błąd odbiorców komunikatu co do cech praktyki, której ona nie posiada a są zarezerwowane dla uczelni medycznych, czym naruszyła art. 14 i art. 89 p. 6 ustawy o działalności leczniczej z dnia 15 kwietnia 2011r. oraz uchwałę Okręgowej Rady lekarskiej w Gdańsku nr 11/12/Rd z dnia 16 lutego 2012r. w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej wiadomości informacji o udzielanych przez lekarzy i lekarzy dentyków świadczeń zdrowotnych. Ponadto mimo wezwań z dnia06,07,08.2013r. lekarz nie stawiała się przed Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej OIL w Gdańsku utrudniając postępowanie w jego sprawie,

na mocy art. 53 i 78 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 roku o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 219, poz. 1708)

I uznał winnym zarzucanego mu czynu jw. i ukarał karą upomnienia,

II kosztami postępowania obciążył Ukaranego lekarza.

Członkowie

.....

.....

Przewodnicząca

.....

.....

UZASADNIENIE

Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej w Gdańsku (zwany w dalszej części Rzecznikiem) w związku z treścią pisma Przewodniczącego Komisji ds. Praktyk Lekarskich ORL w Gdańsku postanowieniem z dnia maja 2013 roku wszczął postępowanie wyjaśniające przeciwko lek.

dowód: *postanowienie o wszczęciu postępowania*

Podczas postępowania zgromadzono dowody w postaci wydruków ze strony

dowód: *wydruki ze strony internetowej*

W dniu lutego 2014. skierowano do Okręgowego Sądu Lekarskiego w Gdańsku wnioski o ukaranie przeciwko lek. (zwanej w dalszej części Obwinioną) zarzucając jej, że wielokrotnie reklamowała w sposób niedozwolony prowadzoną działalność w formie indywidualnej praktyki lekarskiej przez zamieszczanie reklam na stronie internetowej, oraz posługiwała się oznaczeniem praktyki jako „klinika” na ww. stronie internetowej wprowadzając w błąd odbiorców komunikatu co do cech praktyki, której ona nie posiada, a są zarezerwowane dla uczelni medycznych.

W ocenie Rzecznika Obwiniona lekarz naruszyła w ten sposób art. 89 oraz art. 14 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej, a także uchwałę NRL 18/98 III NRL z dnia 25 kwietnia 1998 r. i uchwałę nr 341/10/Prezydium ORL w Gdańsku z dnia 4 listopada 2010r. w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej wiadomości informacji o udzielanych przez lekarzy i lekarzy dentystów świadczeniach zdrowotnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona lek. prowadzi indywidualną praktykę lekarską wyłącznie w miejscu wezwania od dnialipca 2007r. na podstawie wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą prowadzonego przez Okręgową Izbę Lekarską w Gdańsku. W rejestrze jako miejsce przyjmowania wezwań i przechowywania dokumentacji wskazano w

dowód: wydruki ze strony CEIDG, wydruk z księgi rejestrowej

Obwiniona lekarz umieściła na stronie internetowej..... informacje mające cechy reklamy, w tym: określenia ceny poszczególnych aparatów ortodontycznych, użycia zwrotów zachęcających do przybycia do gabinetu: „oferta limitowana”, „śpiesz się, oferta kończy się za... ”, „kup jako prezent”, „w naszej klinice poprawiamy zarówno wygląd, jak i samopoczucie”, „za efektywność przeprowadzanych zabiegów odpowiadają nie tylko wykwalifikowani lekarze specjaliści, ale także specjalistyczny sprzęt oraz preparaty kosmetyczne, kosmetyczne i dentystyczne najwyższej jakości”; „tylko w maju oczyszczanie zębów z kamienia i osadu [...] w niezwykle atrakcyjne cenie”. Nadto w treści strony znajdowało się kilkakrotnie oznaczeniem praktyki jako „klinika”.

dowód: wydruki ze strony internetowej

W dniu lipca 2011r. Przewodniczący Komisji ds. Praktyk Lekarskich i Rejestracji Praktyk OIL w Gdańsku -, wystosował do Obwinionej pismo z wezwaniem do zaniechania stosowania niedozwolonych form reklamy oraz bezprawnego posługiwania się nazwą „klinika”. W piśmie wprost wskazano, że używanie określenia „klinika” jest zarezerwowane dla jednostek ochrony zdrowia prowadzących działalność naukową i dydaktyczną. W treści pisma przywołano wprost zapisy uchwały Naczelnej Rady Lekarskiej Nr 18/98/III z dnia 25.04.1998r. w sprawie zasad ogłaszania.

dowód: pismo z07.2011r.

Pomimo doręczenia tego pisma Obwiniona lekarz nie dokonała usunięcia lub zmiany w zakresie treści informacji na ww. stronie internetowej.

okoliczność bezsporna

Obwiniona nie stawiała się na przesłuchanie pomimo 3-krotnie wysyłanych wezwań

dowód: wezwania z06,06 i07.2014r

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie zgromadzonego w toku postępowania wyjaśniającego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego, Sąd uznał lekarz za winną stawianego jej we wniosku o ukaranie zarzutu.

W ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że Obwiniona naruszył w sposób zawiniony i karygodny przepisy w zakresie zasad podawania informacji o udzielanych świadczeniach zdrowotnych oraz poprzez używanie niezgodnie z ustawą określenia „klinik” dla prowadzonej indywidualnej praktyki zawodowej.

Przepis art. 14 ustawy z dnia 15.04.2011r. o działalności leczniczej wyraźnie stanowi, że wprawdzie lekarz prowadzący działalność leczniczą może podawać do wiadomości publicznej informacje o zakresie i rodzajach udzielanych świadczeń zdrowotnych, jednak treść i forma tych informacji nie mogą mieć cech reklamy. Ustawa o działalności leczniczej nie zawiera wprawdzie definicji pojęcia reklama, ale nie może budzić najmniejszych wątpliwości, co to pojęcie oznacza. Tytułem przykładu wskazać trzeba na definicję zawartą w Słowniku języka polskiego, która wskazuje, że reklama to „działanie mające na celu zachęcenie potencjalnych klientów do zakupu konkretnych towarów lub do skorzystania z określonych usług” (www.sjp.pwn.pl). Definicję ustawową pojęcia reklamy zawiera ustawa z dnia 29.12.1992 r. o radiofonii i telewizji. Zgodnie z jej treścią reklamą jest przekaz handlowy, pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług; reklamą jest także autopromocja (art. 4 pkt. 17 ww. ustawy). W dziedzinie związanej z szeroko rozumianą ochroną wskazać można także na ustawowe określenie reklamy produktów leczniczych zawarte w ustawie z dnia 06.09.2011r. – Prawo farmaceutyczne, jako „działalność polegająca na informowaniu lub zachęcaniu do stosowania produktu leczniczego, mającą na celu zwiększenie: liczby przepisywanych recept, dostarczania, sprzedaży lub konsumpcji produktów leczniczych” (art. 52 ust. 1 ww. ustawy), w szczególności kierowaną do publicznej wiadomości (art. 52 ust. 2 pkt. 1 ww. ustawy), nie może polegać na oferowaniu lub obiecywaniu jakichkolwiek korzyści w sposób pośredni lub bezpośredni w zamian za nabycie produktu leczniczego (art. 53 ust. 2 ww. ustawy).

Podkreślić należy, że podawane do publicznej wiadomości ww. informacji nie tylko nie może być po prostu reklamą, tak jak np. reklama biura podróży, banku, czy samochodu, gdzie wskazuje się na to, że dany towar czy usługa jest najlepsza, najtańsza, najkorzystniejsza itp. Powyższa norma sięga szerzej wskazując, że podawane informacje nie mogą nawet mieć

cech reklamy. Jak wskazuje się w doktrynie „informacja o udzielaniu świadczeń zdrowotnych nie może zawierać: żadnej zachęty do korzystania ze świadczeń zdrowotnych, potocznych określeń, obietnic, informacji o metodach i czasie leczenia, określenia cen i sposobu płatności, informacji o jakości sprzętu medycznego” (vide: *Ustawa o zawodach lekarza i lekarza dentystry. Komentarz. Pod red. E. Zielińskiej, Warszawa 2008, str. 741*). Za niedopuszczalne należy uznać „odniesienie do ceny świadczeń zdrowotnych (w tym jej korzystnej wysokości, rabatów, rat, itp.), a także jakości posiadanych zasobów osobowych (np. doświadczeni lekarze, najlepszy wykwalifikowany sprzęt itp.), sprzętowych (najnowszy na rynku aparat, np. usg, tomograf) (vide: *Paszkowska. A., Normatywne ograniczenia reklamy związanej z działalnością leczniczą. Przegląd Prawa Publicznego 2013/4, str. 7*).

Poza powyżej przywołanym przepisem art. 14 ustawy o działalności leczniczej, problematykę zasad ogłaszania się lekarzy zawiera wskazana we wniosku o ukaranie uchwała Naczelnej Rady Lekarskiej Nr 18/98/III z dnia 25.04.1998 r. Zgodnie z jej treścią informacja o udzielanych świadczeniach zdrowotnych powinna zawierać: tytuł zawodowy, imię i nazwisko, miejsce, dni i godziny przyjęć (§ 2 ust. 1 ww. uchwały). Informacja może ponadto zawierać inne ściśle określone dane: stopień naukowy, tytuł naukowy, specjalizacje, umiejętności z zakresu węższych dziedzin medycyny lub udzielania określonych świadczeń zdrowotnych, szczególne uprawnienia i numer telefonu (§ 2 ust. 1 ww. uchwały), czy też dane o szczególnym zakresie i rodzaju udzielanym świadczeń zdrowotnych (§ 2 ust. 4 ww. uchwały). Uchwała ta określa jako zabronione cechy reklamy stosowanej jakichkolwiek form zachęty do korzystania ze świadczeń zdrowotnych, potocznych określeń, obietnic, informacji o metodach i czasie leczenia, określenia cen i sposobu płatności, informacji o jakości sprzętu medycznego (§ 4 ww. uchwały).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe przez Sąd doprowadziło do przekonania o winie lek. W ocenie Sądu w sprawie nie ujawniły się istotne i niezależne od niej okoliczności, które uniemożliwiałyby jej podporządkowanie się obowiązującym zasadom w zakresie zasad ogłaszania się. Zasady te zostały Obwinionej „przypomniane” w ww. piśmie w 2011r., zaś powyżej przytoczone w opisie faktycznym wpisy mające cechy reklamy były uwidoczniona nawet w 2013r. Nie może budzić wątpliwości, że tego rodzaju informacje, jakie przytaczano na ww. stronie w kontekście udzielania świadczeń przez Obwinioną miały cechy reklamy. Odnośnie oznaczania „klinika” stanowiło to oczywiste naruszenie zapisu ustawy, jak również mogło wprowadzać w błąd.

W ocenie Sądu nie stanowi usprawiedliwienia czy wyjaśnienia to, że Obwiniona wykonywała zawód w zasadzie w gabinecie drugiego Obwinionego – lek. dent.

..... Praktyka ta była zarejestrowana jako udzielanie usług w miejscu wezwania, w miejscu określanym właśnie jako „.....”. Nie można obecnie twierdzić, że Obwiniona nie miała wpływu na jakość i sposób reklamowania swoich usług w Internecie, czy wręcz, że z takiego sposobu reklamy nie korzystała. Uznać można zaś, że Obwiniona powinna samodzielnie decydować o dotyczących ją informacjach, a także za ich treść odpowiadać.

Sąd nie dał wiary, że Obwiniona wątpliwości co do legalności internetowej reklamy usiłowała wyjaśnić w Okręgowej Izbie Lekarskiej oraz, że nie uzyskała jasnej odpowiedzi. Przeczy temu jasna i nie budząca wątpliwości treść przywołanego powyżej pisma Przewodniczącego Komisji Praktyk Lekarskich, gdzie wyraźnie określono, jakie działania są uznane za mające cechy reklamy i z jakiego powodu nie można używać określenia „klinika” dla potrzeb prowadzonej indywidualnej praktyki lekarskiej.

Odnosnie ostatniej części zarzutu zawartego we wniosku o ukaranie stwierdzić trzeba, że dwukrotna zmiana adresu zamieszkania czy też problemy natury rodzinnej czy osobistej nie tłumaczą faktu nie stawiania się na wezwania Rzecznika. Obwiniona utrudniła swoim zachowaniem prowadzenie postępowania w swojej sprawie - nie stawiała się na przesłuchanie pomimo 3-krotnie wysyłanych wezwań (...06, ...06 i07.2014r). Nie jest bowiem przesadnym wysiłkiem wskazanie organom okoliczności, które utrudniają uczestnictwo w czynnościach. Z pewnością także świadomość konieczności wskazywania nowego adresu do korespondencji, jeżeli taka sytuacja następuje, nie nastrocza wielu problemów.

Sąd uznał Obwinioną lekarz za winną popełnienia wszystkich zarzucanych jej czynów i postanowił wymierzyć karę upomnienia. Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął w szczególności to, że Obwiniona lekarz nie była dotychczas karana. Istnieją przesłanki, aby przypuszczać, że Obwiniona powstrzyma się w przyszłości od działań sprzecznych nie tylko z normami prawa, ale że będzie stosowała ściśle normy zawarte w Kodeksie Etyki Lekarskiej. Wymierzenie innej kary w ocenie Sądu byłoby zbyt surowe.

W przypadku skazania Obwiniona lekarz – zgodnie z zapisami ustawy o izbach lekarskich - ma obowiązek ponieść koszty postępowania i takiej też treści orzeczenia tut. Sąd miał obowiązek wydać.

Członkowie

Przewodnicząca